UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

De diepliggende oogen waren scherp en helder.

„Ik zocht nog naar 't licht toen u binnenkwam," antwoordde Mary bedaard. Maar de toon van Saninovitch' stem had me genoeg bewezen dat hij haar de rol, die ze nu op zich genomen had, niet lang zou laten spelen. Hij stond vlak voor haar en zag haar nog altijd strak aan. Voor 't eerst was er iets als een glimlach om zijn mond. Geen man, die zich door een vrouw van de wijs zal laten brengen, dacht ik. Hij deed nog een pas vooruit, zoodat haar zelfs de ruimte tot opstaan zou ontbroken hebben ; toen zei hij rustig : „het is niet de eerste maal dat men met vrouwen op me jaagt ; wanneer er dus een vriendelijk tegen me is, ben ik gewoon op mijn hoede te zijn. Ik houd ze dan zooveel mogelijk in mijn gezelschap, teneinde beter te kunnen nagaan wat ze uitvoeren."

Hij bukte zich naar het koffertje, maar bleef Mary onafgewend aanzien. Zijn hand rustte op de veer waarmee de verborgen lade geopend moest worden, maar hij bracht ze nog niet in werking. „Het leek me volstrekt niet," ging hij voort, „dat u vanavond thuis wilde blijven. Daarom kwam ik wat eerder terug. Nu zullen we eens zien wat u uitgevoerd hebt." Hij drukte de veer omlaag en knikte een paar maal met het hoofd toen hij de ledige ruimte zag.

„Het spijt me, maar ik moet u de onmiddellijke teruggave vragen van de documenten die hierin lagen. Dwing me niet ze u met geweld af te nemen."

„Ik kan u niets teruggeven, want ik heb niets," zei Mary kalm.

Hij maakte een ongeduldig gebaar. „Gekheid ! Nu moet deze comedie uit zijn " Hij greep haar handen, die ze hem ontrukte, maar hij was haar te sterk en te vlug. Voor ze twee passen gedaan had in de richting van het balcon, had hij opnieuw haar polsen omklemd ; hij schudde haar heen en weer, drukte haar dan achterover op de canapé en schroefde de handen op haar keel : „de papieren terug — of. . . ."

Maar ik hield dit niet langer uit. Hij had den rug naar me toegekeerd — de kans was te mooi. Eer hij 't geluid van de openvliegende balcondeuren had gehoord, had ik mijn hand achter in zijn kraag geklauwd en rukte ik hem achterover ; nog terwijl hij viel greep ik wat 't dichtst in mijn buurt was, een tabouret, sloeg die op zijn schedel aan stukken. Met een doffen smak kwam hij op het dikke tapijt neer, bleef dan roerloos liggen. Mary, de handen voor de oogen, smoorde een kreet ; daarna zagen we elkaar een seconde aan, elkaars gedachten radend. . . . De weg naar de misdaad is breed en gemakkelijk.

„Sluit de gordijnen !" beet ik haar toe. Met een paar handdoeken bond ik eerst de handen, dan de voeten van den bewusteloozen man aan elkaar. In het midden van een derden doek legde ik een zwaren knoop, wrong hem dien in den mond, knoopte de uiteinden stevig achter zijn nek vast.

„Zoo — dat geeft ons den tijd te ontsnappen." Ik veegde het zweet van mijn voorhoofd, dorst Mary niet aanzien, die met trillend lichaam bij de deur stond, luisterend. Ik hoorde haar tanden klapperen.

„Moed, kleintje !" Ik trachtte mijn stem een vasten klank te geven. Op een tafeltje stond een karaf ; ik rook er aan : whiskey. „Hier, drink ; 't zal je goed doen." Ik nam zelf ook een slok, keek naar Saninovitch, die scheen bij te komen. „Maar nu —" Ik zag rond. Zou Mary langs het beddelaken kunnen afzakken ? Maar een gedachte sprong in me op ; ik greep den knop van de gangdeur : de deur was open ! Saninovitch, bij zijn binnenkomen door het ongewone bezoek verrast, had verzuimd ze te grendelen.

Ik zag de gang langs — niemand. Mijn besluit was genomen. „Vlug — je bagage ! Pak alles zoo gauw mogelijk bij elkaar : we kunnen nog juist den nachttrein naar Genua halen. Ik wacht je in de hall."

Mary's zelfbeheersching was bewonderenswaardig. Met groote kalmte gaf ze het kamermeisje haar bevelen, terwijl ik naar beneden ging na nog een laatsten blik op Saninovitch te hebben geworpen, die teekenen van terugkeerend bewustzijn begon te geven. Ik zag toe hoe Mary aan het bureau haar rekening regelde, daarna rustig den auto afwachtte — Saninovitch' auto, die altijd tot haar beschikking stond ! — en naar het station reed, waar ik haar spoedig inhaalde.

In het overvolle hotel, waar komende en gaande reizigers tot diep in den nacht dooreen wemelden, had men haar vertrek nauwelijks opgemerkt.

V.

Eerst den volgenden morgen, gemakkelijk geïnstalleerd in een eerste-klasse coupé, die buiten ons geen andere reizigers bevatte, kwam langzamerhand een gevoel van betrekkelijke veiligheid en rust over ons.

We gaven den indruk van een jong getrouwd paar ; een groote bos anjers, violetten en rozen, aan een tusschenstation gekocht, versterkte dien nog, en we lieten de reizigers, die nu en dan bescheiden ons compartiment binnengluurden, in dien beveiligenden waan.

De trein snelde Italië binnen in het blanke, milde zonlicht dat de Middellandsche Zee overstraalde, de violette, zuidelijke zee. En lui geleund in onze kussens, speelden we onze rol van jonge, gelukkige menschen, die voor hun loutere genoegen reisden, zoo goed, dat onze zenuwen er inderdaad den weldadigen invloed van gevoelden.

Bij Ventimiglia stond de conducteur lang en ernstig met een geüniformd beambte bij ons portier te praten ; nu en dan zagen ze naar binnen. Het scheen dat ze iets of iemand zochten, en op eens, als bij afspraak, begonnen ze ons met een reeks radde, Italiaansche vragen te overstelpen. Voor zoover onze kennis van de taal ons toestond te begrijpen was het hun om onze paspoorten te doen ; het hart klopte ons in de keel, maar we bedwongen ons, zaten hand in hand tusschen onze kussens en onze bloemen, en beantwoordden hun vragen met een vriendelijk schouderophalen. Mary glimlachte de beide mannen toe, maakte een gebaar van allerliefste wanhoop : „we zijn Engelschen, we verstaan u niet !"

De beambten spraken nog wat met elkaar, terwijl wij ons weder als tortelduiven tegen elkander drongen ; ze zagen nog eens om en gingen toen heen, terwijl we een van hen zeggen hoorden : „verliefde idioten . . . Neen, die zijn 't niet !"

Na een lange stilte zei Mary : „hoe lang zullen we dit kunnen volhouden . . . . We zoeken het avontuur, en elken keer is het zoo drukkend en beangstigend ! Wat zouden we doen als deze reis eindigde met ons van aangezicht tot aangezicht met Hannock te brengen ?"

Ik zag in haar moede grijze oogen, en ik had wel willen antwoorden : gooi die Gibraltar-papieren weg — laten we met het restje van je credietbrief ergens ons geluk gaan zoeken, werken, hard werken voor ons bestaan in een vergeten Italiaansch dorpje . . . .

Maar ik zei : „Ja — Hannock ! Die wordt ons noodlot — dien ontkomen we niet ! we dachten veilig te zijn, omdat de wereld groot en wijd is, maar onze weg richt zich weer op hem, langs Morlay. Kan hij iemand meer haten dan ons, die hem verraden hebben ?"

Mary rilde. Ze hield de handen voor 't gezicht. „O — die man is mijn nachtmerrie. . . . . ik ben bang voor hem als een vogel voor een slang !"

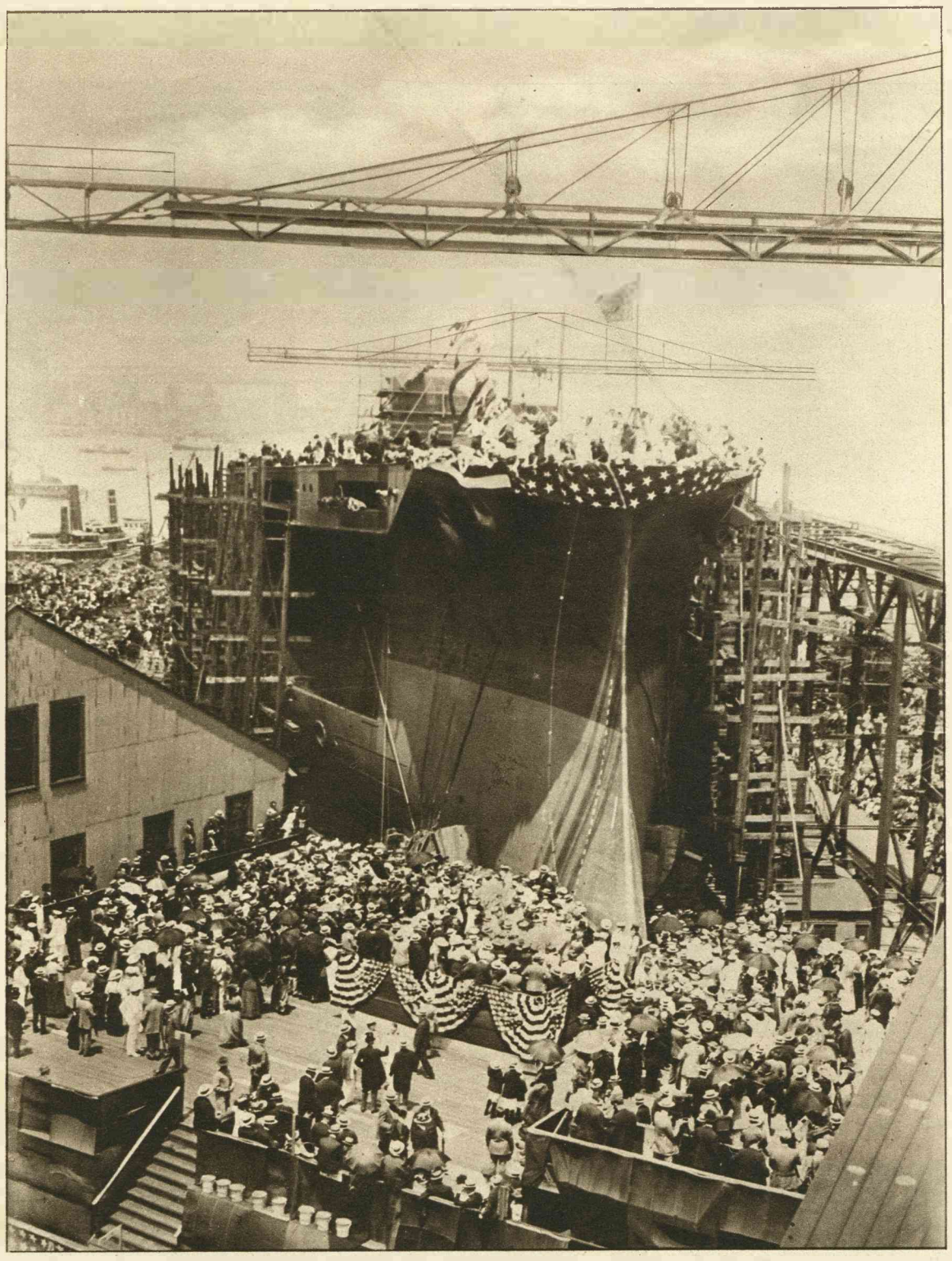
Maar het was me of mijn moed groeide door haar angst. Ik voelde dat ik haar beschermen moest. Ik greep haar hand en hield die in de mijne en zei: „wat er ook gebeurt, we zullen er ons doorslaan. Samen zijn we onoverwinnelijk !"

De trein snelde voort tusschen de blauwe bergen, door de golvende velden en stopte niet eer voor we in Genua aankwamen.

Daar was ons eerste werk ons in een hotel te installeeren, om van daar uit de verblijfplaats van Morlay na te sporen. We begonnen met de lijsten van aangekomen vreemdelingen door te zien, ofschoon half overtuigd dat hij niet onder zijn eigen naam zou reizen.

Ook informeerden we aan de post en bij de politie. Alles zonder resultaat. Er zat niets anders op dan de hotels af te loopen. Dat deden we den volgenden dag ; ieder een aantal voor onze rekening nemend. We begonnen met de voornaamste : daarin was natuurlijk een misdadiger veel veiliger dan in obscure logementjes die door de politie worden afgezocht.

Na overal vergeefs gezocht te hebben ging ik volgens afspraak naar 't Grand Hôtel, waar we elkaar zouden treffen. Ik zag in de hall rond, rookte èr een sigaret, liep de aangrenzende zalen binnen. Mary was niet te zien. Zou ze nog niet terug zijn, zijn spoor ergens gevonden hebben, hier ín 't hotel misschien ? Onverschillig slenterend liep ik de gangen af van de eerste, de tweede, de derde verdieping.

DE VLOOTUITBREIDING IN AMERIKA.

In Amerika is men hard bezig met het uitbreiden der vloot. Onlangs gaven wij reeds een foto van het te water laten van de „Pennsylvania", terwijl wij hierboven de super-dreadnought „Arizona" reproduceeren, die voor enkele dagen, onder zeer veel belangstelling, van stapel is geloopen.